

Vonnis dd. 13 oktober 2005

Tabel nr.:

Rol nr.

Vonnis nr. : 0272

De Rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde, **vijfde kamer**, zetelend in burgerlijke zaken, heeft volgend vonnis gevelde:

Ten verzoeken van:

GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR, bevoegd voor het grondgebied van de provincie met kantoor gevestigd te

- eisende partij bij exploit van plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder in plaats van gerechtsdeurwaarder te dd. 25 november 2004,
- hebbende als raadsman mr. , advokaat te ;

tegen:

1. ; operatief bediende, geboren en zijn echtgenote
2. ; zonder beroep, geboren , samenwonende te ,

- verwerende partijen,
- hebbende als raadsman mr. ; advokaat te

De artikelen der wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden nageleefd.

De rechtbank hoorde de partijen in hun middelen en besluiten op de terechtzitting van 15 september 2005 en de overgelegde stukken werden ingezien.

1. Voorwerp van de vordering:

De vordering van eiser strekt ertoe bij een voorlopig uitvoerbaar verklaard vonnis

- * verweerders te horen veroordelen tot het *herstel van de plaats* gelegen te ; kadastraal gekend als , in de oorspronkelijke toestand, omvattende het afgraven van de gestorte grond tot op het natuurlijk en oorspronkelijk maaiveld en afvoeren van de afgegraven grond naar een geschikte stortplaats, zulks binnen een termijn van 6 maanden te rekenen vanaf de dag waarop dit vonnis zal zijn betekend;
- * bij gebreke van herstel binnen voormelde termijn, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur te horen machtigen om van ambtswege in de uitvoering ervan te kunnen voorzien;
- * verweerders te horen veroordelen tot een dwangsom van 125 euro per dag vertraging, te rekenen vanaf het verstrijken van de aan de hoofdveroordeling gekoppelde termijn; te horen zeggen dat de aan de hoofdveroordeling gekoppelde

termijn geen termijn is zoals bedoeld in de zin van artikel 1385 bis, vierde lid Gerechtelijk Wetboek en verweerders te horen wijzen op de toepassing van de artikelen 152 en 153 DORO.

* verweerders zich te horen veroordelen tot de gedingkosten.

2. Feiten en standpunten van partijen:

2.1. Eisende partij zet uitéén dat verweerders, eigenaars van het onroerend goed gelegen te , kadastraal gekend , bos met opp. 54 a en 70 ca, zonder voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen deze grond gebruikt hebben voor het storten van gronden in natuurgebied en het instandhouden ervan.

Gesteld wordt dat op 26 oktober 2001 door de lokale politie van : proces-verbaal werd opgesteld met nummer , waaruit blijkt dat het perceel deels werd opgehoogd en herbebost. Verwezen wordt naar het verhoor van eerste verweerder van 08 mei 2002.

Nadat eerste verweerder een regularisatievergunningsaanvraag indiende, werd door het college van burgemeester en schepenen dd. 02 oktober 2002 een gunstig preadvies verstrekt; leverde de afdeling Natuur van AROHM dd. 22 november 2002 een ongunstig advies af, zo ook de gemachtigde ambtenaar van AROHM, afdeling , zulks op 06 februari 2003. Navolgend werd de door eerste verweerder ingediende regularisatieaanvraag voor het herbebossen en ophogen van het terrein geweigerd door het college van burgemeester en schepenen op 18 februari 2003.

Eisende partij wijst er op dat het door eerste verweerder tegen deze beslissing ingesteld beroep bij de bestendige deputatie van , bij besluit van 22 mei 2003 niet ingewilligd werd en citeert ten dele de hieraan gegeven motivering.

Tegen het besluit van de bestendige deputatie werd geen beroep ingesteld.

Voorts wordt nog gemeld dat de Procureur des Konings te Oudenaarde besliste niet over te gaan tot strafrechtelijke vervolging, doch zich wel kon aansluiten bij de herstellvordering.

2.2. Teneinde de gevolgen van de bewezen bouwinbreuk weg te nemen vordert eisende partij, overeenkomstig artikel 151 juncto 149 § 1 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, kortweg DORO, het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand.

Zij motiveert de keuze van het herstel door er onder meer op te wijzen dat

- overeenkomstig artikel 99, 4° van het DORO niemand zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanmerkelijk mag wijzigen;
- de artt. 13.4.3. en 13.4.3.1 met betrekking tot de groengebieden en natuurgebieden van het inrichtingsbesluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen van toepassing zijn;

- niet alleen het begrip "aanmerkelijke reliëfwijziging" van belang is; er ook moet gekeken worden naar het gebied en op welke grond de werken werden uitgevoerd;
- de gronden een natuurlijk nat en drassig karakter vertonen en door een menselijk ingrijpen dit natuurlijk drassig milieu ernstig verstoord werd en het bufferend effect weggenomen werd;
- het terrein zonder grondverzet bebost kan worden;
- door het ophogen van lager gelegen gronden een ernstige hypotheek gelegd wordt op het van nature uit waterbergend vermogen van die gronden;
- het van een kortzichtig ruimtelijk beleid zou getuigen dergelijke werken, die in het kader van de waterbeheersing moeten beoordeeld worden, toe te laten en/of te tolereren;
- het herstel van de plaats nog steeds noodzakelijk is om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen en aan verweerders geen onverantwoord zware lasten oplegt;
- tot de herstellervordering beslist werd met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften.

2.3. Verweerders stellen dat er 7 à 8 vrachtwagens grond werden aangevoerd op het litigieus perceel bos. Voorgehouden wordt dat zulks ten kosteloze titel gebeurde en goede grond betrof.

Eerste verweerder wijst er op dat de voorgaande eigenaar van het kwestieus onroerend goed het bos vlak voor verkoop had laten kappen, zodat hij de plicht werd opgelegd te voorzien in de herbebossing van het perceel. Hij zou zich derhalve voorgenomen hebben het bos te herstellen in zijn oorspronkelijke toestand om de continuïteit van de bebossing te behouden. Bij de heraanplanting liet hij grond aanvoeren om de jonge boomplanten op het niveau van het maaiveld in te bedden en op beperkte plaatsen, waar verharding en omwoeling was opgetreden ingevolge kapping en aanplanting, de grond te egaliseren. Als bosliefhebber zou hij een variatie aan beplanting hebben aangebracht.

Geconfronteerd met de vordering van eisende partij betwisten verweerders of de hen aangewreven stedenbouwkundige inbreuk überhaupt begaan werd. Naar hun oordeel is er geen sprake van een vergunningsplichtige "aanmerkelijke" reliëfwijziging zoals bedoeld in artikel 99,4° van het DORO. De aard of functie van het terrein zou niet gewijzigd zijn. Noch de bestemming, noch het feitelijk gebruik, noch het uitzicht van het terrein werd gewijzigd, minstens zou eisende partij hiervan niet het bewijs leveren.

Waar eisende partij voorhoudt dat een herbebossing zonder grondverzet mogelijk zou zijn, zijn verweerders van oordeel dat zulks niet bewezen wordt. In de bosbouwkunde zou het een algemeen bekend gegeven zijn dat jonge boomplanten in vochtige grond, zoveel als mogelijk op het niveau van het maaiveld dienen te worden aangeplant ter bevordering van de begingroei. De boompjes zouden ingebed zijn in een mengeling van grond en humus.

Eisende partij zou niet aantonen hoe de situatie veranderd is ten opzichte van de toestand vóór de beweerde reliëfwijziging.

Onder verwijzing naar rechtsspraak wordt gesteld dat het om een "aanzienlijke" verandering van het reliëf van de bodem moet gaan. In verhouding tot de totale oppervlakte van het terrein ten belope van 4.470 m² zou slechts op een beperkt deel grond zijn aangevoerd. Het perceel zou door de grondaanvoer niet opgehoogd zijn. In geen geval zou het om een aanzienlijke of aanmerkelijke verandering van het

reliëf van de bodem gaan waarvoor een vergunning vereist zou zijn. In repliek op de argumentatie van eisende partij nopens het verstoord waterbergend vermogen van het litigieus perceel, laten verweerders gelden dat eisende partij zulks niet bewijst: noch het waterbergend vermogen op zich, noch de beweerde aantasting ervan. Het beheer van de waterhuishouding in en op de bodem zou bovendien geen uitstaans hebben met de ruimtelijke ordening en stedenbouw.

De herstellvordering dient naar het oordeel van verweerders afgewezen te worden nu er geen sprake is van een "aanmerkelijke" wijziging van het reliëf.

2.4. In antwoord op het verweer van partijen laat eisende partij gelden dat zij na de vaststellingen van de lokale politie een aanvraag tot regularisatie met betrekking tot de kwestieuze reliëfwijziging hebben ingediend, welke geresulteerd heeft in een definitieve en onherroepelijke weigeringsbeslissing.

Gesteld wordt dat uit de regularisatieprocedure niet alleen blijkt dat de doorgevoerde reliëfwijziging niet alleen aanmerkelijk is en dus vergunningsplichtig doch ook dat zij onder geen enkel beding vatbaar is voor de afgifte van een regularisatievergunning.

Voorts wordt opgemerkt dat het verweer van partijen ingaat tegen alle feitelijke en juridische elementen van het dossier; dat verweerders uit het oog verliezen dat de bestemming van het gebied waarin het kwestieus perceel moet gesitueerd worden een natuurgebied is; dat het advies van de afdeling natuur ontegensprekelijk aantoonde dat de aard, de functie en de bestemming van het betrokken perceel aanzienlijk werd gewijzigd met alle nefaste gevolgen voor de waterhuishouding. De vaststelling dat het perceel in het verleden en tot op heden werd gebruikt voor bosbouw is in dit kader geheel irrelevant. Desbetreffend wordt er op gewezen dat de afdeling Natuur opmerkte dat de aangeplante boomsoorten in een ruim plantverband niet overeenstemmen met de voorwaarden opgelegd in de kapmachtiging.

Tenslotte wordt er ook nog op gewezen dat de rechtspraak waarnaar verweerders verwijzen, dateert van voor de inwerkingtreding van het DORO. Eisende partij volhardt derhalve in haar vordering.

Verweerders repliceren op hun beurt dat de geweigerde regularisatieaanvraag niet het bewijs levert voor de vordering van eiser. De aanvraag strekte tot de regularisatie van de herbebossing zodat uit de afwijzing niet kan worden afgeleid dat er sprake is van een aanmerkelijke reliëfwijziging. Het tegendeel voorhouden zou een loopje met de waarheid nemen zijn. Verweerders blijven benadrukken dat eiser faalt in zijn bewijslast. Zij verwijzen naar een deskundig verslag van de door hen geraadpleegde landmeter De Roeck die stelt dat het voorste gedeelte van het bos geen verhoging noch reliëfwijziging heeft ondergaan en er slechts een egalisatie heeft plaatsgevonden.

Verweerders vragen zich tevens af hoe de uitgave "Aanleg van nieuwe bossen" van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap – dienst Water en Bossen te rijmen valt met de overwegingen van de betrokken instanties n.a.v. de regularisatieprocedure.

Zij volharden in hun besluit tot afwijzing van de vordering.

3. Beoordeling:

3.1. De rechtbank moet vooreerst vaststellen dat beide partijen karig zijn met het voorleggen van relevante en nuttige stukken.

Zo legt eisende partij wel een afschrift voor van het proces-verbaal van verhoor van : van 8 mei 2002 naar aanleiding van de door de lokale politie gedane vaststellingen op 26 oktober 2001, doch niet het overige gedeelte van het geseponneerd strafdossier. Voorts worden wel de met betrekking tot de ingediende regularisatievergunningsaanvraag verleende adviezen door de afdeling natuur en de gemachtigde ambtenaar voorgelegd alsook de weigeringsbeslissing en het besluit van de bestendige deputatie doch niet het volledig dossier. Ook verweerders leggen zulks niet voor. Ook het proces-verbaal van overtreding opgesteld door , beëdigd natuurwachter van de ANIMAL-afdeling Natuur, waarnaar verwezen wordt in het advies van de afdeling Natuur wordt niet voorgelegd...

3.2. Daar waar eiser het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand in toepassing van de artikelen 99,4°, 149 §1 en 3 en 151 van het DORO vordert, dient vooreerst onderzocht of verweerders zich wel degelijk schuldig maakten aan een inbreuk op artikel 99,4° van het DORO door op het hen toebehorend terrein, hoger omschreven, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd.

Daarbij dient rekening gehouden te worden met de bepaling van artikel 99 §1 voorlaatste lid van het DORO dat luidt : *"Als een aanmerkelijke reliëfwijziging zoals bedoeld in het eerste lid, 4°, wordt onder meer beschouwd elke aanvulling, ophoging, uitgraving of uitdieping die de aard of de functie van het terrein wijzigt"*.

Eiser acht het afdoend bewezen dat de in opdracht van eerste verweerder uitgevoerde werken op het litigieus perceel, welke kennelijk met medeweten en instemming van tweede verweerder gebeurden, een dergelijke aanmerkelijke reliëfwijziging inhield. Verweerders betwisten zulks.

3.3. Bij verweerders luidt het dat er een zeven of acht vrachtwagens goede grond werd aangevoerd op het kwestieus perceel bos. Eerste verweerder verklaart in zijn verhoor door de politiediensten : *"Mijn bedoeling was het bos weer te maken zoals vroeger met bomen die staan in kwaliteitsgrond. Ik heb geen ophoging in feite gedaan. Ik heb enkel hersteld zoals het vroeger was."*

Voorts wordt door verweerders in besluiten toegelicht dat zij voor de heraanplanting van het bos grond lieten aanvoeren teneinde de jonge boomplanten op het niveau van het maaiveld in te bedden en teneinde op beperkte plaatsen, waar verharding of omwoeling was opgetreden ingevolge kapping (door de vroegere eigenaar) en aanplanting, de grond te egaliseren. Nog wordt gesteld dat de boompjes werden ingebed in een mengeling van grond en humus.

Uit de door eiser voorgelegde stukken komt echter een ander relaas naar voor.

Zo luidt het in het advies van de afdeling Natuur dat de werkzaamheden bestonden uit het ontwateren belendend rietland, graven nieuwe greppels en ophogen perceel en bebossen, werken die in hoofdzaak werden uitgevoerd in de loop van november, december 2001 – januari 2002.

De gemachtigde ambtenaar heeft het in zijn advies over een gedeeltelijke ophoging gelet op de hoge waterstanden op het perceel.

In het besluit van de Bestendige Deputatie van 22 mei 2003 wordt vermeld :
 “dat op het perceel sporen terug te vinden zijn van een recente ophoging met grond waarin *ook steenpuin* zat, klaarblijkelijk werd deze ophoging uitgevoerd om een egaal en droog terrein te bekomen;
 dat verscheidene afwateringsgrachtjes getrokken zijn op onderhavig perceel, deze grachtjes sluiten aan op het aan de westelijke zijde van het perceel gegraven afwateringsgracht”.

De rechtbank heeft geen redenen om te twijfelen aan de juistheid van de in de diverse adviezen en het besluit van de Bestendige Deputatie gegeven informatie nopens de aard van de uitgevoerde werken. Er mag geredelijk aangenomen worden dat eerste verweerder beroep zou aangetekend hebben tegen het besluit waarbij zijn beroep niet werd ingewilligd, zo dit op zelfs gedeeltelijk foutieve informatie zou gestoeld zijn.

Om te beoordelen of de uitgevoerde werkzaamheden een vergunningsplichtige aanmerkelijke reliëfwijziging inhielden dient derhalve rekening gehouden te worden met de beschrijving ervan zoals terug te vinden in de adviezen én het besluit van de Bestendige Deputatie.

3.4. Er is vooreerst het gegeven dat eerste verweerder eertijds klaarblijkelijk zelf de mening was toegedaan dat de door hem uitgevoerde werken een vergunning behoeften gezien diens aanvraag tot regularisatie van de werken.

De stelling dat de aanvraag strekte tot regularisatie van de *herbebossing*, kan niet bijgetreden worden. Weliswaar kan de rechtbank één en ander niet zelf toetsen nu de eigenlijke aanvraag niet voorligt doch het besluit van de Bestendige Deputatie vermeldt wel degelijk dat de aanvraag strekt tot regularisatie van de ophoging en herbebossing van het kwestieus terrein. Waar eerste verweerder in de beroepsprocedure opmerkte dat voor de herbebossing geen stedenbouwkundige vergunning nodig was, werd dit beaamd door de Bestendige Deputatie. Onmiddellijk erna luidt het echter : “dat evenwel de uitgevoerde werken meer omvatten dan het planten van nieuwe bomen, zo werden onder meer de waterhuishouding en het reliëf van het perceel gewijzigd, werken waarvoor een vergunning nodig is” (onderlijning door de rechtbank).

Voorts staat het gelet op de inhoud van de verstrekte adviezen en het besluit van de Bestendige Deputatie wel degelijk vast dat de uitgevoerde werkzaamheden een “aanmerkelijke” reliëfwijziging zoals bedoeld in artikel 99,4° DORO omvatten.

Verweerders zelf benadrukken (onder verwijzing naar de voorbereidende werken) dat de term “aanmerkelijk” geen kwantitatief criterium inhoudt doch dat de reliëfwijziging moet beoordeeld worden in het licht van de aard en functie van het terrein, zoals trouwens uitdrukkelijk gesteld in het voorlaatste lid van artikel 99 §1 DORO.

Dat het terrein gelegen is in natuurgebied (zijnde één van de groengebieden) is daarbij evident belangrijk, zo ook het gegeven dat het perceel op de biologische waarderingskaart aangeduid staat als biologisch waardevol en populierenaanplant op een vochtige plaats met een ondergroei van ruderaal bos. Groengebieden zijn bestemd voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu.

Verweerders merken terecht op dat eisende partij geen stukken voorlegt waaruit blijkt dat het terrein volgens de bodemclassificatie onder de serie Aep valt, zodat deze gronden onder de invloed staan van een permanente grondwatertafel die in de winter niet beneden 125 cm daalt, zij permanent nat zijn en bij lange regenperiodes het water aan het oppervlak stagneert. Er kan echter niet getwijfeld worden aan het nat, drassig karakter van de grond nu de gemachtigde ambtenaar het heeft over nattere en lager gelegen weiden in een natuurlijke depressie, de afdeling Natuur gewag maakt van hoge waterstanden op het perceel én ook in het besluit van de Bestendige Deputatie melding gemaakt wordt van het vochtig karakter van het betrokken perceel en de wijziging van de waterhuishouding door de werken.

De –zoals hoger aangetoonde vaststaande- wijziging van het nat, drassig karakter van de grond druist in tegen de bestemming van behoud, bescherming en herstel van het natuurlijk milieu, zodat de aard en functie van het terrein door de kwestieuze werken wel degelijk gewijzigd werd.

De enge interpretatie van bestemming van het terrein gehanteerd door verweerders met name bos kan evident niet bijgetreden worden.

Dat het noodzakelijk zou geweest zijn om grond op het terrein aan te voeren teneinde nieuwe beplanting aan te brengen (waartoe de verplichting in de kapvergunning opgelegd werd), kan al evenmin bijgetreden worden. Zulks werd reeds weerlegd door de Bestendige Deputatie dewelke er op wees dat de heraanplant van het gerooide bos mogelijk was zonder reliëfwijzigingen wanneer gekozen werd voor standplaatseigen boomsoorten.

Het standpunt van verweerders dat het beheer van de waterhuishouding geen uitstaans zou hebben met ruimtelijke ordening en stedenbouw, kan niet bijgetreden worden. Het al dan niet waterbergend vermogen van gronden is één van de kenmerken van het natuurlijk milieu, waarvan het behoud en de bescherming centraal staat in een groengebied.

Of de reliëfwijziging al dan niet aanzienlijk was, is niet relevant. Terecht merkt eisende partij op dat de rechtspraak waarnaar verweerders desbetreffend verwijzen dateert van voor de inwerkingtreding van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, kortweg DORO waarbij het kwalitatief criterium primeert op het kwantitatief.

Het door verweerders naar voorgebracht éézijdig deskundig verslag van landmeter : waarin gesteld wordt dat uit de waterpassing blijkt dat er in het voorste gedeelte van het bos, alwaar de werkzaamheden plaats vonden, in feite geen verhoging noch een reliëfwijziging is geschied, maar eerder een egalisatie met de bedoelde grondaanvoer, weegt niet op tegen de vaststellingen van officieel aangestelde instanties die wel degelijk gewagen van een gewijzigde waterhuishouding. Zo laat de Bestendige Deputatie er geen twijfel over bestaan dat het vochtig karakter van het betrokken perceel verdwenen is door onder meer de reliëfwijzigingen en de aanleg van nieuwe afwateringsgrachten, wat een belangrijke impact heeft op de biologische waarde van het perceel.

3.5. De door verweerder(s) begane stedenbouwkundige inbreuk staat derhalve afdoend vast en meteen ook de bestaansreden voor de herstellvordering van eisende partij.

Eisende partij motiveerde deze herstellvordering, vereist om aan de gevolgen van de door verweerders begane inbreuk een einde te stellen. Er werd kennelijk toe beslist met inachtneming van de substantiële vormvoorwaarden; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Overigens dient de rechtbank vast te stellen dat met betrekking tot de eigenlijke herstellvordering en de diverse onderdelen van de gestelde vordering geen verweer gevoerd wordt. De herstellvordering kan derhalve toegekend worden. De vooropgestelde termijn van 6 maanden waarbinnen verweerders gehouden zijn over te gaan tot het herstel komt redelijk voor, zo ook komt de niet-betwiste hoegrootheid van de gevorderde dwangsom verantwoord voor.

Eisende partij vordert zonder nadere verantwoording dat de voorlopige tenuitvoerlegging van het te vellen vonnis zou worden bevolen. Een loutere stijlformule vermag evenwel niet de voorlopige tenuitvoerlegging van een rechterlijke beslissing - als uitzondering op de schorsende werking van gewone rechtsmiddelen - verantwoorden, zodat dit verzoek dient afgewezen te worden.

Dit in acht nemend is het duidelijk dat de rechtbank het herstel slechts kan bevelen binnen een termijn van 6 maanden te rekenen vanaf de dag waarop onderhavig vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

DE RECHTBANK, rechtdoend in eerste aanleg en op tegenspraak,

Verklaart de vordering van eiser ontvankelijk en in de hierna bepaalde mate gegrond.

Veroordeelt verweerders over te gaan tot het herstel van de plaats gelegen te , kadastraal gekend als , in de oorspronkelijke toestand, omvattende het afgraven van de gestorte grond tot op het natuurlijk en oorspronkelijk maaiveld en afvoeren van de afgegraven grond naar een geschikte stortplaats, zulks binnen een termijn van 6 maanden te rekenen vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Zegt voor recht dat bij gebreke van herstel binnen voormelde termijn, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur gemachtigd wordt om van ambtswege in de uitvoering ervan te voorzien, overeenkomstig hetgeen bepaald is in artikel 153 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening.

Veroordeelt verweerders tot betaling van een dwangsom van 125 euro per dag vertraging, te rekenen vanaf het verstrijken van de hoger aangegeven termijn voor de uitvoering van het herstel en zegt dat de dwangsom begint te verbeuren onmiddellijk na het verstrijken van de uitvoeringstermijn mits de gerechtelijke uitspraak voorafgaandelijk werd betekend.

Wijst verweerders op de bepalingen van het artikel 152 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening luidende :

"De overtreder brengt de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen onmiddellijk, bij aangetekende brief of bij afgifte tegen ontvangstbewijs, op de hoogte indien hij de opgelegde herstelmaatregel vrijwillig heeft uitgevoerd. Daarop wordt door de stedenbouwkundige inspecteur onmiddellijk en na controle ter plaatse een proces-verbaal van vaststelling opgesteld. De stedenbouwkundige inspecteur zendt een afschrift van het proces-verbaal van vaststelling aan de gemeente en de overtreder. Behoudens bewijs van het tegendeel, geldt enkel het proces-verbaal van vaststelling als bewijs van het herstel en van de datum van het herstel."

Veroordeelt verweerders tot betaling van de gedingkosten én begroot deze kosten aan zijde van eiser op 349,38 euro dagvaardingskost, 149,93 euro overschrijvingskosten en 174,75 euro rechtsplegingsvergoeding én aan zijde van verweerders geen begroting vereisend.

Zegt dat er geen redenen zijn om de voorlopige tenuitvoerlegging van het vonnis te bevelen.

Aldus behandeld en uitgesproken in openbare terechtzitting gehouden in de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde, vijfde kamer op **dertien oktober tweeduizend en vijf**.

Aanwezig:

, rechter, voorzitter van deze kamer;
, adjunct-griffier;